

РЕШЕНИЕ

№ 6469

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6329** по описа за **2023** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, вр. чл. 208 и сл. от АПК.

С Решение № 2320 / 05. 04. 2023 г. по адм. д. № 8307 / 2021 г. по описа на АССГ, 6 състав, е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на И. Й. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 250 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от преживяно унижително и недостойно отношение, вследствие неосигуряване на минимална жилищна площ в спално помещение 2 А, на територията на 8 група, Затвора С. за периода от 30.05.2021г. до 29.06.2021г., като е отхвърлен иска в останалата му част за размера над 250 лв. до 3000 лв. и на останалите предявени основания, отнасящи се до хигиената в помещенията и кореспонденцията.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на ГДИН, в която се моли решението да бъде отменено, в частта, в която е уважен иска, като неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила, поради необсъждане на всички доказателства и пропуск при разпределение на доказателствената тежест. Излагат се доводи, че не са налице елементите на фактическия състав на чл.284 от ЗИНЗС – бездействие от страна на специализираната администрация за осигуряване на нормални условия за пребиваване в ареста. Моли съда да отмени решение в обжалваната част и вместо него, да постанови друго по същество, с което да

отхвърли иска. Алтернативно моли за намаляване на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез писмено становище на процесуалния си представител, поддържа подадената касационна жалба по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Делото е образувано по искова молба подадена от И. П. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като се претендира обезщетение в размер на 3000 лева от преживяно унижително и недостойно отношение, вследствие нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. Ищецът сочи, че бил настанен в приемното отделение на 8-ма група в килия 2А на Затвора [населено място], като за прекарания от него период в килията от 30.05.2021г. до 29.06.2021г. в помещението били настанявани между 28 и 34 души, с което не е съобразено законовото изискване на чл.43, ал.4 от ЗИНЗС за минимална жилищна площ в килията. Освен нервите, които преживял във връзка със струпването на много хора в килията, заварил там голяма мизерия, показваща бездействието на затворническата администрация за поддържане на хигиената в спалните помещения, съгласно чл.21, ал.2 от ППЗИНЗС. Във връзка с тези обстоятелствата ищецът писал жалби до ГДИН, както и писмо до Б. Медия Г.. По отношение на писмото ищецът твърди, че то не е препращано от затворническата администрация до медията, а дори напротив – последното е отваряно и неправомерно е узнато неговото съдържание, с което е нарушено конституционно гарантираното право на свобода и тайна на кореспонденцията по чл. 34, ал. 1 от КРБ, както и чл. 86, ал. 3 ЗИНЗС, която защитава това право на лишените от свобода.

С Решение № 2320 / 05. 04. 2023 г. по адм. д. № 8307 / 2021 г. по описа на АССГ, 6 състав, е приел за частично основателен така предявения иск и е осъдил ГДИН да заплати на И. П. обезщетение в размер на 250 лв. за причинени му неимуществени вреди за посочения период, вследствие неосигуряване на минимална жилищна площ в спалното помещение, като е отхвърлил иска до претендирания размер от 3 000 лв. и на другите основания. Решението в отхвърлителната част не е обжалвано и е влязло в сила.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя доводите на първоинстанционния съд, поради което не е необходимо да ги преповтаря съгласно чл. 221, ал. 2 от АПК.

В хода на първоинстанционното производство, на базата на представена докладна записка от служител при ответника и показанията на свидетеля Й. е установено, че през исковия период И. П. е пребивавал в приемното отделение на 8-ма група в килия 2А на Затвора [населено място]“, като ищецът е имал на разположение около 3 кв.м.

жилищна площ, което е в нарушение на чл. 43, ал. 3 от ЗИНЗС.

Посочено е също така, че неудобствата и страданията, с които е съпроводено задържането на П. надминават необходимото за изпълнението му, поради което е осъден ответника да заплати обезщетение за исковия период в размер на 250 лв.

С касационната жалба на ГДИН се иска отмяна на решението в осъдителната част, като се твърди, че неправилно от страна на съда е определена разполагаемата жилищна площ.

Настоящата касационна инстанция намира, че първоинстанционния съд е отчетл всички доказателства представени по делото, поради което правилно е определено дължимото обезщетение.

В тази връзка са неоснователни доводите в касационната жалба на ГДИН, че съдът не се е произнесъл по всички представени доказателства и не е разпределил доказателствената тежест.

Съгласно чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, в случаите по ал. 1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното.

Видно е, че доказателствената тежест е определена от закона и доколкото настъпването на неимуществените вреди си презюмира, в тежест на ответника по иска е да докаже, че по отношение на ищеца не е налице нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от същия закон.

В конкретния случай действително доказателствата по делото не са съвсем безспорни, но с оглед предвидената от закона обратна доказателствена тежест е следвало именно ответника да докаже, че условията в затвора са отговаряли на изискванията на закона.

В тази връзка следва да се отбележи, че представената докладна записка, в която са посочени размерите на килията и броя на настанените лица, не представлява официален документ, както неправилно сочи касатора. Същата като частен свидетелстващ документ, съставен от служител на ответника правилно е ценена в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства.

В същото време, разпитаният свидетел е поискан именно от ответника, но същият сочи размери на килията и брой настанени лица, различни от тези посочени в докладната записка.

При тези данни и с оглед наличното по делото писмо, с което ищецът се е оплаквал от пренаселеност в килията, правилно от страна на първоинстанционния съд е прието, че ответника не е осигурил условия на пребиваване, съобразно изискванията на закона.

Предвид установената по делото пренаселеност, настоящата касационна инстанция като взе предвид решението по делото Н. и други срещу България, според което, ако затворниците имат на разположение по-малко от три квадратни метра жилищна площ, пренаселеността трябва да се счита за толкова тежка, че да доведе само по себе си, независимо от други фактори, до нарушение на чл. 3 от Конвенцията. При това положение, самото присъствие на повече лица в едно помещение довело до намаление на минималната разполагаема площ е причинило на ищеца страдание, както правилно е посочено от съда. Присъденото обезщетение е определено от съда по реда на чл. 52 от ЗЗД, поради което същото не следва да се намалява.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Разноски от страна на ответника по касация не се претендират, поради което не се

присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2320 / 05. 04. 2023 г. по адм. д. № 8307 / 2021 г. по описа на АССГ - 6 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.